

Sygn. akt ***XI Ka 866/18***

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 października 2018 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia SO Artur Achrymowicz

Protokolant: protokolant Katarzyna Bielak

po rozpoznaniu dnia 1 października 2018 roku

sprawy S. S. s. M. i H. zd. Ś. ur. (...)

w T.

obwinionego z art. 92 ust. 3, ust. 4, ust. 5 ustawy z dnia 6 września 2001 roku o transporcie drogowym i in.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 5 lipca 2018 roku sygn. akt II W 122/18

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uniewinnia obwinionego od dokonania zarzuconych mu czynów.
2. Poniesionymi w postępowaniu odwoławczym wydatkami obciąża Skarb Państwa.

SSO Artur Achrymowicz

XI Ka 866/18

UZASADNIENIE

Będąca osią rozumowania Sądu Rejonowego i zasadniczą przesłanką Jego rozstrzygnięcia teza, iż obwiniony powinien być i mógł przewidzieć, że w okresie zmiany turnusów (trudno dociec jakież to turnusy miały się zmieniać w czwartek 16 lutego 2017 r.) osiągnięcie przez autobus średniej prędkości 56 km/h na trasie do „Z., nazywanego «zimową stolicą» P.” (k. 46v) z S. (równie dobrze, posługując się poetyckim stylem Sądu Rejonowego, można by je określić byłą stolicą dawnej G.) będzie na tyle nierealne, by zachodziła potrzeba wyznaczenia drugiego kierowcy (kierujący pojazdem A. C. najwyraźniej tak nie uważał, skoro nie zgłaszał takiej potrzeby) – jako pozbawiona racjonalnej argumentacji (Sąd nie wskazuje ani jaka, ani tym bardziej dlaczego taka, a nie inna, byłaby realna) – jawi się jako zupełnie dowolna, nadając odpowiedzialności za skutek charakter wyłącznie obiektywny.

Powyzsza teza Sądu Rejonowego, wobec braku uzasadnienia, jawi się jako założenie, czy przypuszczenie, a na przypuszczeniach wyroków opierać nie należy.

Tym bardziej, kiedy przypuszczeniu przeczą wprost zeznania A. C.: „wielokrotnie jeździłem na tej trasie”, „plan nie wskazywał, że może dojść do przekroczenia”, „odcinek /.../ był do przejechania przeze mnie, naciski ze strony najemcy spowodowały, że przekroczyłem czas jazdy i przerwy” (k. 39v), a Sąd Rejonowy – jak wskazał w uzasadnieniu wyroku – „nie znalazł podstaw do kwestionowania ich wiarygodności” (k. 45).

Ubocznie jedynie wskazać wypada, iż mniemanie Sądu Rejonowego jakoby istota winy nieumyślnej w postaci braku należytej staranności mogła stanowić równocześnie okoliczność obciążającą (k. 47) jest z gruntu zasadniczo chybione.

Mając powyższe na względzie, Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

Artur Achrymowicz